

לז"נ

האי עיר וקדיש דנחית משמיא רבינו קדוש ישראל ותפארתו

מרן אדמו"ר מגור הבית ישראל זצוקללה"ה

אשר באשו בערו הלבבות ולאור קדושתו

ממשיכים אנו ובנינו ללכת עד עצם היום הזה

גדול מרבן שמו, הוא הגבר הקים על, אשר הקים עולה של מלכות שמים
בימים נוראים של שבר וחורבן אחר ההשמדה שפקדה את עמנו באירופה

ימים של בלבול הדעת ומבוכת הנפש, ימים של אזלת יד ויאוש,
ואז זרח אורו הגדול של רבינו ובקעו קרני הודו, עמד על המשמר
והדריך את עם ה' במסירת נפש עילאית, שלא נמצא לה אח וריע
מצודתו פרושה היתה על ארבע קצוות תבל, ועמל לחדש ולטפח

בטהרה וקדושה את בנינו של כל עולם התורה והחסידות

המתחדש. אין ספק כי דורנו נבנה לרגליו של הבית ישראל,

וכל חוסנו ויכולת עמידתו של דור זה בא מכח

מסירות נפשו והפקרתו העצמית של אותו צדיק נשגב

ונביא מדבריו הק' אשר נשא בלהבות קודש (ש"ק צו תשי"ב וכן בש"ק צו תשי"ל)
בהא דאי' בגמרא (זבחים כז:) עה"פ זאת תורת העולה ריבה תורה אחת לכל העולין שהיה
פסולן בקודש שאם עלו לא ירדו, דללמדנו בא, שאף אם ח"ו נכשל ונפסל, מ"מ אם היה
פסולו בקודש שלא ניתק מעליו עול מלכות שמים יש לו תיקון ולא ירד, וכמו שאי' בשפת
אמת עה"פ לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו, וכמ"ש בתפארת
שלמה לפרש הא דתנן (זבחים פח:) הקרנים והטלפים בזמן שהם מחוברים יעלו שנאמר
והקטיר הכהן את הכל, פירשו לא יעלו, שנרמז בכאן, שכל זמן שהאדם מחובר לצדיק אזי
יעלו, שהוא זוכה לעלות עמו אף שהוא בשפל המדריגה, אבל אם פירש וניתק עצמו מעול
מלכות שמים ומדבקות בצדיק, אזי לא יעלו עכד"ק.

עלה בסערה השמימה ביום ב' אדר ה'תשל"ז

זכותו יגן עלינו אביה"ר